

FERDA
İZBUDAK
AKINCI

YARIN BELKİ

Deli

Ferda İzbudak Akıncı

İzmir'in Dikili ilçesinde doğdu. Ege Üniversitesi ve Anadolu Üniversitesi'nde yükseköğrenim gördü. Uzun yıllar şiir yazdı. 1990 yılından bu yana öykü, masal, roman ve deneme türlerinde yazıyor. Öyküleri, yazarlarla söyleşileri ve kitap eleştirileri *Adam Öykü*, *Agora*, *Damar*, *Pencere*, *Varlık* gibi çeşitli dergilerde yayımlandı. Yazar, Türkiye Yazarlar Sendikası, Edebiyatçılar Derneği ve PEN üyesidir. Orhan Kemal, Samim Kocagöz, Ömer Seyfettin, Halkevleri Edebiyat, SES, Necati Cumalı ve Tudem Edebiyat öykü ödülleri kazanmıştır.

Delidolu Yayınları'ndan çıkan kitapları:

Bergamalı Simo (roman)
Yarın Belki (roman)
Kapıdaki Kadın (roman)
Yazma Dersleri (kurmaca dışı)

Tudem Yayınları'ndan çıkan kitapları:

Sokak Kuşu / Uçurtmanın Gözleri (öykü)
Kuş Kulesi (öykü)
Işıklı Ayakkabılar (öykü)
Kuğu Gecesi (öykü)
Su Masalları (masal)
Çuvaldiken Kasabası (masal)
Rüzgâr Masalları (masal)
Mutluluk Sokağı (roman)
Bisiklet Yarışçıları (roman)
Üç Yapraklı Yonca (roman)
Kış Ülkesi Çocukları (roman)

YARIN BELKİ

© 2025, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Ferda İzbudak Akıncı
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın
KAPAK TASARIMI: Helinsu Cengiz
GRAFİK UYGULAMA: Aslı Kayalarlıhoğulları Kurt

BASKI VE CİLT: Güngörler Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Saray Mahallesi 658. Cadde No:11 Kahramankazan/Ankara
Tel: 0312 394 28 82

Birinci Baskı: Ocak 2026 (2000 adet)

ISBN: 978-625-6084-25-4
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 49889

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

delidolu.com.tr

FERDA
İZBUDAK
AKINCI

YARIN

BELKİ

De/i

BÖLÜMLER

I. BÖLÜM

Sen Bana Baktıkça...	9
Çamköy'de	19
Simo	24
Arayış-1: Arasta'nın Dar Sokakları	29
Bir Başka Güzel Diyara Doğru	37
Yadigâr	51
Aramaya Gelmiş	59
Arayış-2: Bir Roman Kahramanının Peşinde	69
Kadife Terlikler	78
Geçmiş Zaman Olur ki	86
Yalnızev'in Neriman'ı	93

II. BÖLÜM

Arayış-3: Bazı Hikâyeler	102
Çamköy'ün Tepelikli Kuşları	106
Cezadan Kurtuluş	116
Alıcılar Sera	123
Arastanın İyi İnsanları	129
Orhan	137
O Zamanlar Daha Çocuk Sayılırdık	141
Yeryüzü Cehennemi	151
Beklenmeyen Konuklar	154
Dokumacı Şükran	171

III. BÖLÜM

Akbelen	178
Çamköy'de Bir Halı Tezgâhı, Üç Kadın	190
Aşk Oradaysa	208
Benim, Neriman...	219
Yeni Bir Yol	223
Nergis'im Ben	238
Yepyeni Bir Orhan	243
Bütün Yalnızlığım	250
Yüzleşme ve Kırmızı Ayakkabılar	261
Yarın Belki...	264
O Gece	269
Sakın Kesme!	273

*Bazı hikâyeler sonsuzluk ister Yedigâr.
Bazı anlar, bazı insanlar, bazı şehirler gibi.
Sizinki de işte öyle bir hikâye...*

BİRİNCİ BÖLÜM

Sen Bana Baktıkça...

Güneşin, çarşının daracık sokak aralarına bile sızdığı yakıcı bir gündü. Simo, Çizmeciler Arastası'ndaki küçük terlikçi dükkânında, kapının yanına koyduğu sandalyede oturmuş, elindeki açık kitaba boş boş bakıyordu. Canı komşularla gevezelik etmek ya da tavla da zar atmak da istemiyordu. Akşam televizyonda izlediği haberler yüzünden huzuru kaçmış, kafasına üşüşen bin türlü düşünceyi gece boyunca savuşturmaya çalışmıştı.

Sabaha karşı daldığı kısacık, derinliksiz uykudan da bir köpek havlamasıyla uyanıvermişti. Eve yayılmış demlenmiş çay ve taze ekmek kokusunu içine çekerek yataktan çıktığında, “Hayrola Simo?” diye sormuştu Yedigâr. “Rüyada biri sana, bugün dükkâna müşteri yağacak filan mı dedi? Çok erkencisin.”

Çarşıya herkesten önce gelip açtığı terlikçi dükkânında, şimdi canı hiçbir iş yapmak istemiyor, düşünceleri sürekli Bergama'daki siyanürlü altın madeni direnişine kayıyor, her şey dün yaşanmış gibi usundan taptaze akıyordu. Hep böyleydi. Ne zaman bir açmazla karşılaşırsa, o yıllar çıkıyordu karşısına. Gerçek anlamda mücadeleyle tanıştığı zamanlar...

Olaylar başladığında Simo çoktan evini terk etmiş, Yunan tanrı-
larının yorgun ülkesi Akropol'e sığınmıştı. Dünya nimetlerinin tü-
münden vazgeçen biriydi o artık. Aynı zamanda dertlerine, hırslarına
gömülmüş insanlığa o yüksek tepeden alabildiğine kaygısızca bakı-
yordu. Hiçbir şey umurunda değildi. Yontulmuş taşlardan birinin
altına sıkıştırdığı incecik, kirli yorganından başka eşyası yoktu. Ovaya
indiğinde ona da ihtiyacı olmuyordu. Terk edilmiş bir dam, bir ağaç
kovuğu geceyi geçirmesi, yağmurdan, dondurucu soğuktan korunma-
sı için yetiyordu. Çöplerdeki yiyecekler de zaten zayıflardan zayıf be-
denine çok bile geliyordu. Öylece yaşamaya razıydı. Bunu becermişti
de. Ta ki altın madeni ayaklanmaları ortalığı sarsana kadar...

Geceleri Bergama sokaklarında alevden toplar gibi dolaşan meşa-
lelerin ateşi, dimdik tiyatronun taş basamaklarında oturup aşağıları
seyreden Simo'nun hanidir durgun akan kanını da tutuşturmaya
başlamıştı. İnsanlara ve onların heveslerine karşı sonsuz kayıtsızlı-
ğa düşen yüreğinin buzları yavaş yavaş eriyordu. Ne oluyordu Si-
mo'nun binlerce yıllık o güzeller güzeli Bergama'sına?

Sokaklarda dolaşıp çöplerden yiyecek ararken duyduğu 'Altın!
Altın!' sözleri, ona Bergama'nın eski hazinelerini hatırlatıyordu. Ço-
cukluk arkadaşı Nebi'nin kendisini kasap dükkânından içeri çekip
zorla karnını doyurduğu zamanlar, yoksa insana dair her şeyi he-
nüz aklından çıkaramamış mıydı Simo? Bu kaynaşma neyin nesi-
ydi? Bergamalıların meydanlarda, sokaklarda öbek öbek toplanması,
caddelerden görülmemiş kalabalıkların akması ne anlama geliyordu?
Kötü şeyler mi oluyordu Bergama'da?

Sonunda kendince bazı çıkarımlarda bulundu. Çalacaklardı de-
mek... Komutan Lisimahos'un hazinelerini çalacaklardı. Üstelik
bunu yapacaklarsa, bu işte mutlaka karısının, Yedigâr'ın parmağı
vardır diye düşünmeye başlamıştı. Ah Yedigâr! Yalnızca Ne Yerde
Ne Gökte Mahallesi'nin değil, belki de tüm Bergama'nın en yırtıcı

kraliçesi... Simo'nun kalbinin kraliçesi olmak yetmemişti ona. Altın istiyordu demek, altın!

Oysa Simo, Çizmeciler Arastası'nda babadan kalma küçük bir terlikçi dükkânını işletiyordu ve yeryüzü tanrılarının hiçbiri doğrusu ondan yana değildi. Dükkân küçük, ev küçük ama... –hele de öfkelenildiğinde– Yadiğâr'ın iyice açılan gözleri kocamandı. Kermes zamanı, Asklepion'daki tiyatroda ellerini tuttuğu, bırakmamak üzere tuttuğu zamanlardaki Yadiğâr değildi o artık. Çamköy'ün en güzel kızını sevmişti Simo. Ne var ki Yadiğâr için 'en güzel olmak' ikinci istenecek şeydi. O önce altın istiyordu. Para istiyordu. Peh! Simo'da hiçbir zaman olmayan şeyler...

Simo'nun hayali Yadiğâr ise, rüyası Bergama'ydı. Mutlu bir adamdı önceleri o. Yadiğâr'ın elini tutmaya yüreklenmiş, onu Çamköy'den Bergama'ya gelin getirmiş, oğlu Murat'ın doğumuyla da başı göğsü ermişti. Ancak o aynı zamanda, yüz bini aşkın nüfusa sahip bu ilçeye; yemyeşil ovası, görkemli fıstık çamları, yamaçlarında parıldayan beyaz sütunları, tiyatroları, tepedeki kral saraylarının kalıntıları, müzedeki şaheserleri, Serapis Tapınağı'nın kuleleri ve... eşsiz tarihiyle Bergama'ya da âşıktı.

Ona boşuna Bergamalı Simo demiyorlardı.

Bergama'yı karış karış bilir, yine de her şeyi merak ederdi. Daha da önemlisi Bergama tarihini âdeta ezberlemişti. Ezberledikleri kafasında olduğu yerde kalmaz; akar, coşar, gider, yaşayan Bakırçay'a karışırdı. Değiştirdi. Simo kendisini, dünyanın ve yaşadığı zamanların kölesi gibi hissettiğinde, o ilk köle isyancısı Aristonikos onu omuzlarından tutup sarsmış, sonra da Kalarga'ya doğru fırlatıvermişti. Ne yapacağını şaşırmış zavallı Simo, bahçe sularken hortumu elinden bırakıp evden çıkmış, bir daha da dönmemişti. Ta ki altıncılar gelip de Bergama'nın yeraltı hazinelerine çökmeye ant içene kadar...

Şimdiki zamanlarda Simo yine Çizmeciler Arastası'nda terlik yapıp satıyor. O pullu, kırmızısı ayrı laciverdi ayrı, güzeller güzeli çarık terliklerle topuklu topuksuz, ponponlu ponponsuz rugan gelin terliklerini özenle yaparak baba mesleğini sürdürüyor. Akşamları Ne Yerde Ne Gökte Mahallesi'ndeki küçük evine yine koşa koşa gidiyor. Güzel gözlü, siyah saçları aslan yeleşi gibi kabarık Yadigâr'ı yine deli gibi seviyor. Sanki üç yıl, aklını yitirmiş biri olarak, pejmürde yaşamamış gibi...

O yıllar boyunca bol bol yıldızları izlemişti Akropol'de. Kâh tarlalardaki terk edilmiş damlarda, kâh kral saraylarının kalıntılarında uyumuştı. Ama o sisli yıllar, şimdi ona hiç de karanlık gelmiyordu. Güneşin ışıklar saçarak doğup da gün boyu gökyüzünde asılı kaldıktan sonra, Bergama'nın üstünden yuvarlanıp gidişini çırılçıplak izlediği günler nasıl karanlık hatırlanabilirdi ki? Geceleri de ayın yolculuğuna yoldaşlık ederdi, insana dair tüm hırslardan arınıp doğaya sığınan Simo. Sokakların ona taktığı yeni adıyla 'meczip adam'.

Bir kedi kadar kuytulara, çöplere alışmıştı. Evini özlemiyordu, hayır. Öyle bir hafızası yoktu artık. Unutmayı seçmişti. Ne demişti arkasından Yadigâr? Kedi kılıklı adam mı? Birden kendini kahkahalarla gülerken buldu. O kadar açık sözlüydü ki karısı. Ve öfkesinin altında hem kendisine hem hayata karşı öyle coşkun bir sevgi vardı ki! Simo bunu bilmeseydi, onu çok iyi tanımasaydı kendisini içinde buluverdiği o boşvermişliği aşamazdı belki de.

"Yadigâr..." dedi boş boş baktığı kitabı kapatıp. "Yadigâr, korkarım ben seni yine bırakıp gideceğim. Sen yine tek başına kalacaksın. Yine bir başına mücadele edeceksin. Dükkânı açacaksın. Yerleri süpüreceksin. Koşa koşa eve gidip yemek pişireceksin. Biliyorum, hep canlı kalacaksın bunları yaparken. Ayakların yere daima sağlam basacak. Yoluna kimseler çıkamayacak. Parmağında çevireceksin küçük dünyanı. Yüreğin öyle büyük ki artık, bu işler sana pek basit

gelecek. Değişiyor insan dediğin sevgilim. Dünya değişiyor çünkü. Hiçbir şey aynı kalmıyor ki...”

Derin bir iç çekti Simo. Kucağında öylece duran kitabı kapatıp küçük masanın üstüne koydu. Kapı önüne çıktı. Yukarıya, sokağın üstünde masmavi bir su gibi akan gökyüzüne baktı. Gözleri kamaştı ışıktan. Birden göğsü yüreğine dar geldi. “Böyle olmayacak,” diye mırıldandı. “Artık karar vermem gerek.”

O gün öyle geçti. İçi sıkılıyordu. Böyle zamanlarda Arasta’da akşamı zor ederdi Simo. Çünkü zaten pek ensizdi sokaklar. Akşam olsa da eve gitsem diye düşünüyordu ama akşam da olmak bilmiyordu. Dişe gelir bir müşteri de gelmemişti ki kafası dağılsın.

Kapıyı kilitlerken komşusu Emin Usta sordu:

“Erkencisin Simo. Hayırdır?”

“İçim daralıyor Emin abi.”

“Evde bir sorun mu var?”

Simo’nun geçmişte canı bir sıkılmış, üç yıl Arasta’da gölgesini bile gören olmamıştı. Yan komşusunun onun için kaygılanması normaldi.

“Hayır, hayır. Evde her şey yolunda.”

“E, ne var öyleyse?”

“Bir karar verebilirsem anlatacağım, inan.”

“Tamam komşum. Her neyse, dert etme kendine. Dünya işidir, hallolur.”

“Umarım öyle olur. Kal sağlıklıyla.”

“Ben de toparlanacağım yavaş yavaş. Gelen giden pek olmaz bu saatten sonra.”

Akşam sofrada yemek yerlerken Simo, aklından geçenleri Yadigâr’a anlattı. Lokması ağzında büyüdü kadının. Başını tabağına eğdi, yutkundu. Zor duyulan bir sesle konuştu:

“Gideceğim dediysen seni durdurabilen olamaz zaten Simo.”

“Ama biliyorsun...”

Bu kez başını kaldırıp gözlerinin içine baktı kocasının.

“Biliyorum,” dedi. “Ayrıca seni çok iyi anlıyorum. Onların orada yalnız bırakılmaması gerekiyor. Yine ben yalnız kalacağım. Başka türlü mü mümkün olmuyor çünkü. Sen bir kez çıkıp gittin bu evden. İlkti, son olmadı.”

“Bu gidişler başka türlü, biliyorsun. Bilinmezde yitmeye gitmiyorum. Bir amacım var. Keşke sen de yanımda olabilseydin.”

“Keşke... Gelebilsen hiç üzülmezdim ki.”

“Dükkân sana kalıyor. Bunu da ayrıca dert ediyorum.”

“Onun için hiç kaygılanma. Ben Çizmeciler Arastası’na alıştım çoktan. Hiç sıkılmıyorum, inan bana. Yıllardır orada çalışan biriyim sanki. Yani bana öyle geliyor. Kimse de beni yadırgamıyor. Hep söylüyorum, bütün esnaf çok yardımcı oluyor. Elişi yapıyorum, kitap okuyorum. Arada laflıyoruz. Akşam eve dönerken ihtiyaç ne varsa alıyorum. Bergama’nın çarşısını pazarını pek severim, bilirsin.”

Güldü Simo, “Bilmez miyim?” dedi. “Sen benimle zaten Çamköy’den çıkıp Bergama’da yaşamak için evlendin.”

“Bak, gideceğim dedin; kızmadım. Ama şimdi kızacağım. Duydun mu?”

Simo uzanıp çenesini okşadı Yedigâr’ın.

“Şaka yapıyorum, kızma hemen. Beni ne kadar sevdiğini biliyorum. Bilmesem sana, bu eve, belki de hayata... geri döner miydin sanıyorsun?”

“Gerçekten ben de seninle gelmeyi çok istiyorum ama dükkân var. Ekmek tekнемiz... Hem de biliyorsun Nergis’in durumunu. Hamileliği ilerledi.”

“Bak ne diyeceğim. Bu hafta sonu Çamköy’e gidelim. Ben de çocukları göreyim. Önümüzdeki hafta giderim İkizköy’e. Olmaz mı?”

“Hem de nasıl güzel olur! Ara hemen Murat’ı.”

Simo sofradan kalktı. Oğluna telefon etti. Masaya döndüğünde, “Cuma günü akşamüstü Murat gelip bizi alacak. Birlikte gideceğiz Çamköy’e,” dedi.

İkisinde de bir rahatlama olmuştu. Kendi düşüncelerinden kurtulup çocuklara sığınmışlardı. Sofrayı toplarlarken Yedigâr, “Hayriyelere gidelim mi bu akşam?” diye sordu.

“Haber vermedik ama...”

“Haber mi gerekiyor, kırk yıllık ahabplarımıza gitmek için? Pek hoş oldun sen Simo. Şehirli gibi konuşuyorsun. Hadi, tabakları filan getir de makineye atayım. Sonra çıkarız.”

Akşamın solgun ışıklarında, Yedigâr’a hep üstüne yıkılacakmış gibi gelen Kızılavlu’nun kulelerini sol taraflarına alıp aşağı doğru yürüdüler. Yedigâr, Simo’nun koluna girdi. Bütün vücuduyla yaslandı ona. Öyle tek vücut gibi Hayriyelerin Kızılavlu Çıkmazı’ndaki evlerine geldiler. Bahçe karanlıktı. Simo kapıyı iterek açınca çingirak çaldı. Evin ışıklı pencereleri göründü.

Yedigâr, “Niye yakmazlar şu bahçenin ışıklarını bu Hayriyeler, hiç anlamam. Ayol, insanın böyle büyük bahçesi olur da elektrik parasını mı sakınır,” diye söylendi.

Çingırağın sesine hayatın da ışığı yandı. Merdivenlerin başında İbrahim göründü. “Ooo, kimler gelmiş!”

İçeriden Hayriye’nin neşeli sesi duyuldu hemen:

“Kimmiş gelen İbrahim?”

Yanıtı beklemeden kendisi de hayata çıktı. Yedigâr’la Simo bahçeyi geçip merdivenlerin dibine gelmişlerdi bile.

“Dikkat et de bu Hayriye’nin sardunya saksılarına takılma Simo. Kapaklanıverirsin yere, hiç anlamazsın, söyleyeyim.” Sonra başını yukarı kaldırdı. “Kızım Hayriye, şu koca bahçede yer mi yok da bu saksıları daracak merdivenin kıyısına diziyorsun sen?”

Yadigâr'ın bu hâllerine, kavga eder gibi konuşmasına alışık olan Hayriye hiç oralı olmadı. Aynı cıvıltılı sesiyle, “Hoş geldiniz bakalım. Geçin geçin. Biz de yenice çay demlemiştik,” diyerek onları içeri davet etti.

Demli çaylarını içerken, “Yorulmadın mı Simo?” diye sordu İbrahim. “Dağ bayır gezmekten... Ha?”

Hep böyle sorardı. Her uğurlama ziyaretinde... Gülerdi Simo. Doğa direnişçilerine katılmak için Uşak'tan Kazdağları'na, Kozak Yaylası'ndan Artvin'e, öyle çok yere gitmişti ki.

“Yorgunluğun lafını etmeye değmez ki İbrahim, gönül yorgunlukları olmasa,” dedi. “Devletin TOMA'ları yerleşik köylülerin, yurdun dört bir yanından gelen destekçilerin üstüne su, gaz sıkmasa. Jandarma toprağa sahip çıkanları genç, yaşlı, kadın, erkek demeden gözaltına almasa. Maden şirketleriyle değil, devletle savaşırsın hâle gelmesek... Bunlar yaralıyor insanı.”

Başını salladı İbrahim. “Haklısın,” dedi. “O yara kapanmadan başka bir dağda, başka bir ovada...”

“Hah! Aynen öyle oluyor. Bambaşka bir coğrafyada hemen yeni bir çizik atılıyor. Yara tazeleniyor. Kan sızmaya devam ediyor.”

Konudan konuya atladılar sonra. Çarşıdaki durgunluktan, çocuklardan, Ovacık'tan esen baş ağrıtan rüzgârdan, benzin-motorin fiyatlarından, çiftçiliğin artık yapılamayacak hâle gelmesinden söz ettiler. Gittiği yerleri anlattı Simo. Artvin'in yağmurlu yeşil ormanlarını, Kazdağları'nın eşsiz doğasını, hatta burunlarının ucunda olmasına karşın Bergamalıların çoğunun gidip görmediği Kozak Yaylası'nı... Dünyaca ünlü fıstığın yüklü olduğu o koca çamlar... O ağaç kokusu, çam kokusu. İnsanlardaki o zehir korkusu...

Dönüp dolaşıp maden direnişi günlerine geldiler. Bu arada Simo'nun, onlara göre kayıp olan o üç yılından hiç söz etmediler. Mahalledeki, Arasta'daki komşuları sözleşmişçesine bu konuya değinmemeye dikkat ediyorlardı. Ve o muhteşem gece...

Maden alanının köylülerce işgal edildiği gece, Simo'nun telgraf tellerini kesmesi hiç unutulmayan bir eylem olmuştu. Şirketin gizlice çektiirdiği videolarda görünüp de dilden dile düştüğünde, o artık önemli bir eylemciydi. Ne Arasta'daki terlikçi dükkânında tarih kitapları okuyup esnafa mitolojik hikâyeler, Bergama efsaneleri anlatan Besim'di bundan böyle; ne de yıllarca yarı aç yarı tok, yalınayak, saç sakalı birbirine karışmış, gülmeyi ve konuşmayı unutmuş o çaresiz adamdı. Simo artık bir kahramandı. Bergama direnişinin efsane isimlerinden biriydi. Hayata büyük bir cesaretle yeniden dönüş yapmış biriydi. Bir düşünce insanı olmanın yanına, eylemci olmayı koyarak bütünleşmişti. Şimdi yine kendisine yakışanı yapacaktı. Akbelen'de İkizköylüler, ağaçlar kesilmesin diye dört yıldır direniyordu. Haberlerden, sosyal medyadan öğrendiklerine göre son günlerde baskılar çok yoğunlaşmıştı. Güç kullanılacak gibi görünüyordu. Simo, İkizköy'e gitmeye karar vermişti.

Başını öne eğerek, "Karar verdiğine göre yapacak bir şeyimiz yok," dedi İbrahim. Sesi kaygılıydı.

"Söylemeye gerek yok da biz yine söyleyelim. Sakın Yadigâr'ı merak etmeyesin," dedi Hayriye. "Biz burada yine hep birlikte olacağız. Gözün arkada kalmasın."

"Bilmez miyim!" diye yanıtladı Simo. "Sağ olun, var olun. Yoksa benim için hiç kolay olmazdı."

Yadigâr söze girdi:

"Biz de sizi bekliyoruz bir akşam. Simo buradayken gelin, görüşelim."

"Yolculuk ne zaman?" diye sordu İbrahim.

"Hafta sonu Muratlara gideceğiz. Milas'a bilet işini de halletsin bakalım. Pazartesi sabahı döneriz Çamköy'den. Birkaç gün sonra da ben giderim herhâlde."

İyi geceler dilediler birbirlerine. Merdivenlerden inerken, “Bu saksıları buraya...” diye başladı yine Yadigâr.

Ama Hayriye, bu kez onu çabuk bastırdı. “Hatırlat bana, kahve çekirdeği vereceğim sana.”

“Ay, inanamıyorum sana Hayriye! Bahçende kahve ağacı da yetiştirdin ya... Senden korkulur inan. Çölde vaha gibi kadınsın.”

Gülüştüler.

İbrahim, kapıya kadar geçirdi konuklarını.

Dışarı çıktıklarında ay, Kuzey Kulesi’nin tam tepesine konmuş, ışıklı top gibi parlıyordu. Simo parmağıyla ayı gösterirken Yadigâr’a sımsıkı sarıldı.

“Muhteşem!” dedi. “Bu mahalleyi çok, çok seviyorum.”

Yadigâr da onun baktığı gibi baktı gökyüzüne. O aslında bütün gün bu yüksek yapılarla kavga eden bir kadındı. Üstüne üstüne gelirdi kuleler. Serapis Tapınağı’nın bahçesinde dikili eski taşlar, sütunlar ona mezar taşlarını hatırlatırdı. Dediklerine göre bazıları zaten gerçekten mezar taşıydı. Oysa Simo bambaşka gözlerle bakıyordu Bergama’nın dağına taşına. Yadigâr’ın içindeki öfke ateşini aşka çeviren bir bakıştı bu.

Birbirlerine iyice sokuldular. Kızılavlu’nun önünden geçip evlerine girdiler.

Çamköy’de

Yadigâr biberli lor, taze gül lokumu ve bir paket taze kavrulmuş leblebi koyduğu çantasını mutfak masasının üstüne bıraktı. “İyisin değil mi Nergis kızım? Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Nergis, uykudan yeni uyanmış gibi sakın bir sesle, “İyiyim Yadigâr anne,” dedi. “Bir sıkıntım yok. Yalnız belim ağrıyor bazen.”

“Şimdi sana, yorma kendini desem işe yaramaz, bilirim. Gelin, kaynana toprağından olurmuş. Zamanında bana da söyleselerdi, hiç işe yaramazdı çünkü.” Sonra Nergis’in omzuna koydu elini, “Bana benzemişsin,” dedi.

‘Annesi Sabire’ye benzeseydi ne yapardık acaba?’ diye düşündüğü çok olmuştu. Gülmezlerin Sabire... O ne mutsuz bir kadındı. Oğlu Faik de tıpkı ona çekmişti. Oysa Nergis bambaşkaydı. Hatırnaz, akıllı, ne yapacağını bilen, yapmak istediğini de mutlaka yapan bir genç kadın. Hamile hâliyle sofrayı bir donatmıştı ki...

Akşam yemeğinde baba oğul karşılıklı oturdular masaya.

“Seni hem anlıyorum hem de anlamıyorum baba,” dedi Murat.

Simo elindeki çatalı bıraktı. “Anlamadığın kısmı söyle oğlum.”

“Evet, direnenlere destek olmak gerekiyor ama bir kişinin fazla olması neyi değiştirecek?”

“Siyanüre karşı eylemlerde, bizim burada insana ne kadar ihtiyacımız vardı hatırlasana Murat.”

“Sonuç değişmedi ama...”

“Değiştirebilirdik. Yeterince destek olunsaydı eğer. Bergama köylüleri o direnişte çok yalnız bırakıldı. O zaman toplumsal muhalefet çok güçlü olsaydı Bergama’yı talan edemezlerdi.”

“Neye yaradı demek istemiyorum da baba...”

“Diyorsun ya oğlum,” dedi Yedigâr. “O direniş, seni o maden çukurundan kurtarmamızı sağladı. Yetmez mi?”

“Doğru söylüyorsun anne. Zaten ben de o savaş verilmeseydi demiyorum. Sonuç alınamadı diyorum.”

Simo arkasına yaslandı, “En azından çevreye zarar verme konusunda, şirket baskı altına alındı,” dedi. “Ondan daha önemlisi...”

“Baba, bu çok yavan bir teselli değil mi? Köyde herkes günah çıkarır gibi bunu söylüyor. Üstelik direniş sırasındaki söylemlere ters düşünüyor bu savunma.”

“Sözümü bitirmemi beklemedin ki. Hareketin sonuçlarından biridir o. Ama en önemlisi değil oğlum.”

Murat sessizce baktı babasının yüzüne.

“Bergama’nın tüm ülkeye kazandırdığı direniş kültürüdür en önemlisi. *‘Doğanın, ağaçların, hayvanların, toprağın katledilmesine sessiz kalmayın!’* diyen bir çığlıktı o. Keskin bir duruştu. Bergama’ya yakışan, onun tarihine, geçmişine yakışan büyük bir hareketti.”

“Çığlık duyuluyor mu?”

“Duyulmasa o zamanlar kulakları dünyanın tüm seslerine sağır olan ben duyar mıydım? Çıkarılacak ders, bu dayanışmayı yurt çapına yayabilmek bence. Yani yerel direnişler er geç kırılıyor. Daha geniş çaplı dayanışma gerekiyor. O zaman da ben gitmezsem, sen gitmezsen...”

Murat, başı sofraya eğik fısıldadı:

“*Ben yanmazsam, sen yanmazsan, diyorsun yani.*”

“Öyle diyorum. Ben gideceğim. Ne kadar sürecek bu yol, oğlum?”

“Yaklaşık dört buçuk saat Milas yolu alır. İkizköy’e nasıl ulaşaca-

ğını Milas bürosuna sorar öğrenirim. On yedi kilometre bir şey var arada zaten.”

“Oraya varınca öğreneceğiz nasıl olsa. Annenle Nergis sana emanet.”

“Baba, o nasıl söz? Sen burayı hiç merak etme.”

Nergis, “Biz buradayız ya baba!” diye atıldı. “Annem kime gerek-sinecek biz varken?”

“Biliyor musun Nergis kızım? Arasta’ya gidiyorum, dükkânı merak etme, diyorlar. Komşular, evini, Yadiğâr’ı merak etme, diyor. Siz öyle... Ne kadar şanslıyız aslında. Hep bir dayanışma içindeyiz. Bu güzellik unutulur mu?”

Yemekten sonra çaylarını içip yattılar. Herkes yorgundu.

Yadiğâr, doğup büyüdüğü, evlenene kadar yaşadığı bu evde ne zaman yatıya kalsa kafası karışırdı. Bazen kâbus görür, bazen de içi erinçle dolu tatlı uykulara dalardı. Ama hep bir duygu yoğunluğu yaşardı. Büyükannenin ejderha desenli halısına dalıp giderdi gözleri. Örgülü saçlı çocukluğu dikilirdi karşısına. Öteki atların arasında Dorukız’ın toynaklarıyla yeri eşelemesini, olukları arpa dolu ahırda iştahla kişnemesini apayrı, capcanlı duyar gibi olurdu. Türlü şekillerde rüyalarına giren kıpır kıpır atlar, sabah olmadan Bakırçay Ovası’nın üzerinde yükselen buğulu bir gökyüzünde dörtnala uçar, rüzgârlı yelelerinden ışıklar saçarak sonsuzlukta yitip giderlerdi. Ter içinde uyanır, rüyanın etkisinden uzun zaman kurtulamazdı. Hele de Simo dağlardayken ne gözyaşı dökmüştü bazı geceler bu evde. Bazı geceler de öfkeyle titreyerek hatırlamıştı evi terk edip giden kocasını. Öyleydi Yadiğâr. Bir duygu selinden ötekine akar, kendisi bile bu akışın nasıl olduğunu anlamaya fırsat bulamazdı. Anlaşılan o ki, bu gece de farklı geçmeyecekti.

Simo uykuya dalınca, doğrulup oturdu yatağın kıyısına. Pence-renin perdesini sıyrıp dışarı baktı. Gökyüzü ay ışığıyla yıkanmıştı.

Ortalık sessizdi. Hemen köyün aşağı tarafında, altıncıların talan ettiği eski maden alanı, içi boşalmış bir canavar kalıntısı gibi yatıyordu. Soluk almıyordu ama oradaydı. Yerini, tam toprağı oyduğu yeri, şu pencerenin kıyıcığında âdeta cırlıçıplak görüyordu. Toprağın canını, cevherini alırken kendisi de can vermişti canavarın. İçinde hiçbir canlının hayat bulmadığı bir leşti, maden alanı. Dönüp kocasına baktı.

Kirpiklerinin gölgesi yanağına düşüyordu Simo'nun. Ellerini göğsünde birleştirmiş, tüy kadar hafif nefesler alıp veriyordu. Korumak ister gibi onun başına koydu elini. Ne kadar kahraman görünürse görünsün nahif bir adamdı Simo. Bunu Yadiğâr'dan iyi kimse bilemezdi. Yüreği kuş gibi kanat çırpardı; hep iyiliğe, hep güzelliğe doğru. Bu yüzden korkardı Yadiğâr. Simo Bergama'da olmadığı zamanlar çok korkardı. O yürek bir kuş olup uçuverirse...

Aklındaki kötü düşünceleri kovmak istercesine, bir çocuğu sever gibi usulca okşadı Simo'nun kıvrıkcık saçlarını. "Lütfen gittiğin gibi geri dön Simo," diye fısıldadı. "Sakin beni bırakma. Geri dön. Hep geri dönersen, gitmelerinin acısına katlanabileceğim. Ancak o zaman..."

Usulca yatağa kayıp gözlerini kapattı. Çok geçmeden deliksiz bir uykuya daldı.

Sabah, mis gibi çay ve taze ekmek kokusuyla uyandılar.

Çamköy'de o hafta sonu, yel gibi geçti. Yadiğâr komşu ziyaretleri yaptı. Selmin'de çay içti; ısırgan otlı, tatlı lorlu gözleme yedi. Buraların güzellikleri hiç bitmez ki. Her şeye rağmen tutunurlar toprağa. Her şeye rağmen ağaç büyütürler, bahçelerine gül dikerler. Her şeye rağmen sarılırlar birbirlerine. Güzel günleri mavi gökyüzüne bakarak kurarlar. Ama maden açıldığından bu yana öyle çok insan terk etmişti ki Çamköy'ü. Kalanlar birbirine tutunuyordu. Yine elleriyle, dilleriyle güzellikler yaratmayı sürdürüyorlardı.

Murat ile Nergis de burada kalmakta inat edenlerdendi. Ne olursa olsun Çamköy'ü terk etmek niyetinde değillerdi. Bu köyde do-

ğup büyümedikleri hâlde, ikisi bir ağızdan ‘ata toprağı’ diyor, başka bir şey demiyordu.

İkinci gece de Simo, Yedigâr’ı seyretti uyurken. Onun bu evdeki çocukluğunu hayal etti. Nasıl güzel bir kızdı. Daha o yaşta aslan yelesi gibi saçları vardı. Kocaman, kahverengi gözleriyle ceylan gibi bakardı. Güçlüydü. Çocukken de hırçın bir kız olmasına karşın, Çamköy’deki akrabalarına geldiğinde hep Yedigâr’la oynamak isterdi. Köydeki oyunları, toprağı çizilmiş sek sek ile saklambaçtı; o da ancak bahar aylarında. Yaz boyu bütün çocuklar çalışırdı çünkü. Her birine göre yapacak iş mutlaka vardı. Çocukluk geride kalınca sokak oyunları da bitmişti. Delikanlı Simo’ya kızı görebilmek umuyla bu evin pencerelerine, kapılarına bakmaktan, boynu ağrıyana kadar bakmaktan başka yol kalmamıştı.

Ah Yedigâr! Kermeste elini tuttuğumda, gözlerine aşkla baktığımda ya beni reddetseydin... O çocukluk, o gençlik hayalleri boşa mı gidecekti?

Gözkapakları kapanmaya başladığında artık uykuya direnmedi. Sabah erken kalkıp Murat’la birlikte Bergama’ya döneceklerdi çünkü. Simo Arasta’ya, Yedigâr da Kızılavlu’nun karşısındaki evine...

O hafta günler çok hızlı geçti. Birkaç düğün, nişan için beklemedikleri müşterilerle doldu Arasta. Bergama’nın yaz, bahar düğünleri ünlüdür. Pek sevindi Simo. Para gerekiyordu çünkü. Hem yanına almak için hem Yedigâr’a bırakmak için. Neşelendi. Her şey rast gidiyor, diye düşündü. Murat da biletini almıştı zaten. Artık beklemenin âlemi yoktu. Gidecekse şimdi gitmeliydi, iş isten geçtikten sonra değil.

Akbelen’de baskılar artıyordu. Haberlere göre hem şirketin adamları hem de kolluk kuvvetleri ağaç kesilecek ormanlık alana dolmaya başlamıştı. Gelecek günlerin ne getireceğı çok belliydi. İlkizköylülerin kalabalığı, insana ihtiyacı vardı.

Şimdi değilse ne zaman?

FERDA İZBUDAK AKINCI

YARIN BELKİ

'Yarın yeni bir gün,' dedi içinden. 'Yarın belki vazgeçerler ağaçları kesmekten. Yarın belki her şey yoluna girer. Yarın belki...'

Yarın Belki, aslında yarına bırakılmadan yapılması gerekenlerin romanı. Küçük dünyalarımızda, evlerimizde, ailemizle, arkadaşlarımızla, komşularımızla yaşadığımız, sessiz sakin bir su gibi akan hayatlarımızın bir gün aniden değişmesinin romanı. Çamlarla, meşelerle, dedelerimizin yetiştirdiği zeytinlerle kaplı, yamaçlarına evler kurduğumuz onurlu dağlar elimizden kayıp gitme tehlikesiyle karşı karşıyadır. Bir savaş başlar. Toprağa sarılanlarla ona ihanet edenlerin savaşı... Toprağı ekip biçenlerle onu zehirleyenlerin, akşamdan sabaha ormanları yok edenlerin savaşı... Bu kitap şimdilerde ülkemizin her köşesinde yaşanan bu amansız savaşın romanı.

Ferda İzbudak Akıncı, *Bergamalı Simo*'da anlattığı altın madeni mücadelesinin ardından *Yarın Belki*'de, nükleer santrallerin ve çevre felaketlerinin gölgesinde büyüyen sarsıcı bir direniş hikâyesi anlatıyor. Simo'nun Bergama'da başlayan mücadelesi Akbelen'de yeniden filizlenirken, roman doğayla kurulan kadim bağları savunan insanların bireysel cesaretle kolektif direniş arasında örülen hikâyesine dönüşüyor.

delidolu.com.tr

delidolukitap
Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-6084-25-4

9 786256 084254